

I. Uwagi ogólne

Przedmiotowy projekt ustawy przewiduje wprowadzenie do polskiego systemu prawnego postanowień Europejskiej Konwencji Krajobrazowej sporządzonej we Florencji w dniu 20 października 2000 r., ratyfikowanej przez Prezydenta RP w dniu 24 czerwca 2004 r. Z treści uzasadnienia do projektu wynika, iż przedmiotowa regulacja obejmuje jedynie część postanowień ww. Konwencji. Projekt nie jest kompleksowym rozwiązaniem przedmiotowego zagadnienia, a jedynie próbą zainicjowania zmian przepisów w tym zakresie, z drugiej jednak strony projektowane zmiany wywierać będą istotny wpływ na etap planowania i przygotowania przyszłych inwestycji m.in. drogowych i kolejowych. Zmiany te nie będą jedynie związane z uwzględnianiem zagadnień ochrony krajobrazu (gdyż także obecnie takie zagadnienia są analizowane w raportach o oddziaływaniu na środowisko), ale zakładać należy, że powodować będą dodatkowe utrudnienia formalno - prawne na ww. etapach. W wielu przypadkach wprowadzone w zaproponowanym brzmieniu przepisy mogą wręcz uniemożliwić realizację inwestycji m.in. drogowych i kolejowych (np. proponowane rozszerzenie art. 17 ust. 1 w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. *o ochronie przyrody* o zakaz zmiany sposobu użytkowania gruntów - art. 9 pkt 5 lit. a tiret drugie projektu, oraz zakaz budowy nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych - art. 9 pkt 5 lit. a tiret trzecie projektu).

Ponadto przedmiotowy projekt przewiduje kilka upoważnień ustawowych do wydania aktów wykonawczych dla poszczególnych ministrów, których wydanie dopiero określi zakres zmian przewidzianych w projekcie. Przykładowo, przy zmianie zasad umieszczania reklam w pasie drogowym, dopiero minister właściwy do spraw transportu, określi w drodze rozporządzenia, zasady sytuowania tablic i urządzeń reklamowych w pasie drogowym, mając na względzie zachowanie bezpieczeństwa ruchu drogowego (proponowany art. 22 ust. 2b w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. *o drogach publicznych* – art. 3 pkt 2 lit. b projektu). Z kolei do *ustawy o ochronie przyrody* wprowadza się nową instytucję prawną – „urbanistyczne zasady ochrony krajobrazu”, które będą uchwalane przez sejmik województwa i będą aktem prawa miejscowego (proponowany art. 5c ust. 1 *ustawy o ochronie przyrody* w art. 9 pkt 3 projektu). Urbanistyczne zasady ochrony krajobrazu będą wiążące przy opracowaniu projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, a także przy wydawaniu decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o pozwoleniu na budowę oraz rozpatrywania zgłoszeń zamiaru wykonywania robót budowlanych. Projekt wprowadza również pojęcie – „dominant krajobrazowych”. Urbanistyczne zasady ochrony krajobrazu będą mogły określać m. in. zasady lokalizacji

obiektów budowlanych o charakterze dominant krajobrazowych, których definicja ustawowa zawarta w projekcie jest bardzo lakoniczna (proponowany art. 23a w *ustawie o ochronie przyrody* – art. 9 pkt 10 projektu). Dopiero minister właściwy do spraw budownictwa, lokalnego planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, określi w drodze rozporządzenia, szczegółowe kryteria kwalifikacji obiektów budowlanych za dominanty krajobrazowe – kierując się parametrami, funkcją i przeznaczeniem tych obiektów, a także charakterem ich otoczenia (proponowany art. 5c ust. 6 *ustawy o ochronie przyrody* – art. 9 pkt 3 projektu). Oznacza to, że dopiero z treści rozporządzenia będzie wynikało, które obiekty budowlane (np. drogi, wiadukty, przepusty etc.), mogą zostać uznane za dominantę krajobrazową, co pociągać będzie określone skutki prawne.

W związku z powyższym, zasadne wydaje się, aby do przedmiotowego zagadnienia podejść kompleksowo i poprzez odrębną regulację prawną, lub też odpowiednią modyfikacją obowiązujących unormowań prawnych, całościowo określić zasady ochrony krajobrazu. W szczególności należy mieć na względzie zapisy wynikające z ww. Konwencji, jak również wcześniejsze określenie kwestii/kryteriów związanych z klasyfikowaniem krajobrazu oraz dokonywania oceny oddziaływania na niego, tak aby możliwe było precyzyjne określenie skutków regulacji wprowadzenia przepisów w tym zakresie.

II. Uwagi szczegółowe

1. Art. 3 projektu wprowadzający zmiany do ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 260):

- 1) w proponowanej w art. 3 pkt 1 projektu nowej definicji pojęcia „reklama” zawartej w art. 4 pkt 23 *ustawy o drogach publicznych* zapisano, iż reklamą nie jest m.in. „znak informujący o formie ochrony zabytków lub tablica informacyjna o nazwie formy ochrony przyrody w rozumieniu przepisów o ochronie przyrody”. Należy rozważyć, czy istnieją znaki informujące o formie ochrony zabytków. Zgodnie z *rozporządzeniem Ministra Kultury z dnia 9 lutego 2004 r. w sprawie wzoru znaku informacyjnego umieszczanego na zabytkach nieruchomych wpisanych do rejestru zabytków* (Dz. U. Nr 30, poz. 259), istnieje znak informacyjny umieszczany na zabytkach nieruchomych wpisanych do rejestru zabytków. Z kolei w *rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 10 grudnia 2004 r. w sprawie wzorów tablic* (Dz. U. Nr 268, poz. 2665), oprócz tablic informujących o nazwie form ochrony przyrody istnieją również tablice informujące o:

- nazwie pomnika przyrody będącego pojedynczym tworem przyrody żywej lub nieożywionej,
  - nazwie pomnika przyrody będącego skupiskiem tworów przyrody żywej lub nieożywionej,
  - zakazach obowiązujących na obszarach lub w stosunku do form ochrony przyrody.
- W konsekwencji, zaproponowane brzmienie w art. 3 pkt 1 projektu budzi wątpliwości co do zakresu wyłączeń z pojęcia „reklama”.

Ponadto użyte w definicji wyrażenie „niebędąca znakiem w rozumieniu przepisów o znakach i sygnałach” należałoby uzupełnić o wyraz „drogowych”;

- 2) zgodnie z obowiązującym art. 39 ustawy o drogach publicznych, zabrania się dokonywania w pasie drogowym czynności, które mogłyby powodować niszczenie lub uszkodzenie drogi i jej urządzeń albo zmniejszenie jej trwałości oraz zagrażać bezpieczeństwu ruchu drogowego. W szczególności zabrania się:
- lokalizacji obiektów budowlanych, umieszczania urządzeń, przedmiotów i materiałów niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego,
  - umieszczania reklam poza obszarami zabudowanymi, z wyjątkiem parkingów.

Reklama jako obiekt niezwiązany z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, nie powinna być lokalizowana w pasie drogowym dróg publicznych. Jedynie wyjątkowo, w szczególnie uzasadnionych przypadkach lokalizowanie w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego może nastąpić wyłącznie za zezwoleniem właściwego zarządcy drogi, wydawanym w drodze decyzji administracyjnej. Wówczas przez zarządcę drogi wydawane jest zezwolenie na umieszczenie w pasie drogowym reklamy.

Ponadto należy zauważyć, iż zgodnie z *Umową Europejską o głównych drogach ruchu międzynarodowego (AGR)*, sporządzoną w Genewie dnia 15 listopada 1975 r. ze względu na bezpieczeństwo i estetykę, ustawianie tablic reklamowych przy drogach międzynarodowych jest zakazane.

Mając na uwadze powyższe negatywnie oceniam propozycję zawartą w art. 3 pkt 2 lit. a przedmiotowego projektu, wprowadzającą zmianę do art. 22 ust. 2 ustawy o drogach publicznych, w zakresie zmiany trybu w jakim umieszczana jest reklama w pasie drogowym (przejście z decyzji administracyjnej na umowę najmu lub

dzierżawy). Należy bowiem zwrócić uwagę, iż trudniejsze dla zarządcy drogi jest wyegzekwowanie w drodze cywilnej usunięcia reklamy, która nadal znajduje się w pasie drogowym po ustalonym terminie, albo niezgodnie z warunkami lokalizacji. Ustawa z dnia 14 listopada 2003 r. *o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw* (Dz. U. Nr 200, poz. 1953, z późn. zm.) wprowadziła zasadę udostępniania pasa drogowego, w drodze umów cywilnoprawnych, jedynie na cele związane z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu. Natomiast zajęcie pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg, w tym obejmujące umieszczanie w pasie drogowym reklam, odbywa się na drodze administracyjnej (za zezwoleniem zarządcy drogi w formie decyzji administracyjnej). Czynienie wyjątku dla reklam i dopuszczenie możliwości umieszczania ich w pasie drogowym na podstawie umowy cywilnoprawnej, w odróżnieniu od innych „urządzeń obcych”, naruszyłoby powyższą zasadę, i jest niczym nieuzasadnione. Rolą zarządcy drogi nie jest gospodarowanie nieruchomościami pod pasem drogowym w celach zarobkowych, ale ochrona tych pasów i zapewnienie im pełnienia funkcji, dla których zostały wydzielone (pod drogi). Gospodarowania pasem drogowym nie można więc zrównywać z gospodarowaniem mieniem komunalnym;

- 3) nie jest możliwe wydanie *rozporządzenia w sprawie zasad sytuowania tablic i urządzeń reklamowych w pasie drogowym*, o którym mowa w art. 3 pkt 2 lit. b projektu, (nowy ust. 2b w art. 22 *ustawy o drogach publicznych*). Wynika to przede wszystkim ze specyfiki przestrzeni, jaką jest pas drogowy, funkcji jaką on pełni oraz czynników, jakie mają wpływ na jego ostateczną formę. Nie jest możliwe ustalenie jednakowych warunków sytuowania reklam w pasach drogowych, gdyż każdy przypadek wymaga indywidualnej oceny, przy uwzględnieniu m. in. klasy drogi, natężenia i struktury rodzajowej ruchu jaki po niej się odbywa, jej ukształtowania – wynikającego z ukształtowania terenu – oraz warunków widoczności. Dokładna, indywidualna ocena wszystkich elementów w pasie drogowym pod kątem ich wpływu na uczestników ruchu, zawsze będzie miała na celu zapewnienie bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Biorąc pod uwagę powyższe, proponuję przyjąć ogólną zasadę całkowitego zakazu lokalizowania reklam w pasie drogowym dróg publicznych. Przyczyni się to do zwiększenia czytelności pasa drogowego na terenach zabudowy, w szczególności w odniesieniu do widoczności znaków i sygnałów drogowych, a tym samym pozwoli zwiększyć poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Wprowadzenie zakazu umieszczania reklam w pasie drogowym dróg publicznych wynika z tego, że umieszczanie reklam w pasie drogowym skutkuje zagrożeniem dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Problematykę oddziaływania reklam na kierujących pojazdami uczestników ruchu drogowego poruszył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 17 lipca 2008 r. sygn. akt VI SA/Wa 747/08: *„Należy także zauważyć, że istota reklamy, jak podkreślono to już wielokrotnie w orzecznictwie sądów administracyjnych, polega na szeroko pojmowanym rozpowszechnianiu informacji o konkretnych wyrobach i usługach, zaś jej funkcja polega na równie szeroko pojmowanym oddziaływaniu na potencjalnych nabywców tych wyrobów i usług. Zatem by spełniać te cele wyróżnia się swoim zamocowaniem, wyglądem, powierzchnią, kolorystyką, treścią itp., niekiedy w sposób bardzo ekspansywny, tak by przyciągnąć uwagę uczestników ruchu drogowego, co w konsekwencji ma istotny wpływ na jego bezpieczeństwo. Zjawisko tzw. fiksacji, to jest chwilowego zatrzymania wzroku przez kierujących pojazdami w jednym punkcie (np. na reklamie) niewątpliwie powoduje dekoncentrację kierowców. Podzielność uwagi kierujących pojazdami i ich doświadczenie w prowadzeniu pojazdów jest bardzo różne. Jednakże, o ile na prowadzenie pojazdu przez kierowców doświadczonych, o pełnej zdolności psychometrycznej, takie obiekty jak np. reklamy, nie mają większego istotnego znaczenia, to każde nadmiernie zaangażowanie uwagi pozostałych kierowców może stanowić realne zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego. Z tych względów zarządca drogi jest obowiązany tak skonfigurować drogę i pas drogowy, w tym obiekty znajdujące się na nim, by kierowcy o mniejszych predyspozycjach i umiejętnościach nie byli zbyt angażowani elementami nie służącymi do obsługi ruchu drogowego. Prawdą jest, że nie wyłącznie reklamy powodują rozproszenie uwagi kierowców, a nadmierna prędkość jest najczęstszym powodem kolizji drogowych i wypadków. Jednakże, w ocenie Sądu, nie można uznać, że reklamy zewnętrzne, o dużych powierzchniach, w połączeniu z nadmierną prędkością, nie mają negatywnego wpływu na bezpieczeństwo ruchu drogowego. Dlatego też wyłącznej kompetencji zarządcy drogi poddano kwestie związane z zagospodarowaniem pasów drogowych”.*

2. Art. 5 projektu wprowadzający zmiany do ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.):

- 1) proponuję nie wprowadzać zmian ujętych w art. 5 pkt 1 projektu, dotyczących art. 3 pkt 3 *Prawa budowlanego* (zmiana definicji pojęcia „budowla”). Zauważyć należy, że zgodnie z obowiązującym art. 3 pkt 3 ww. ustawy, jedynie wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe mogą zostać zakwalifikowane jako obiekty budowlane. Nie jest zatem możliwe zakwalifikowanie do katalogu obiektów

budowlanych np. tablic reklamowych (zgodnie z proponowaną w projekcie nową definicją, tablice reklamowe to w szczególności banery reklamowe i reklamy remontowo-budowlane). Wprowadzenie tablic reklamowych do katalogu budowli może przyczynić się do powstania wątpliwości interpretacyjnych;

- 2) wątpliwość budzi zawarty w art. 5 pkt 3 i 4 projektu obowiązek wstrzymania prowadzenia robót budowlanych dotyczących samowoli budowlanej (proponowane zmiany w art. 48 i 49 *Prawa budowlanego*), jeżeli budowa jest zgodna z przepisami o ochronie przyrody, w szczególności z urbanistycznymi zasadami ochrony krajobrazu - jeśli obowiązują na danym obszarze. Z treści projektowanego art. 48 ust. 2 pkt 1a *ustawy – Prawo budowlane* wynika jedynie, że budowa ma być zgodna z przepisami o ochronie przyrody, brak jest natomiast wskazania, kto i na jakiej podstawie będzie oceniał, czy budowa lub prowadzone roboty budowlane są zgodne z ww. przepisami.

Proponuję zatem, w zakresie stwierdzenia zgodności budowy z urbanistycznymi zasadami ochrony krajobrazu, wprowadzenie analogicznej regulacji, jaka obowiązuje w stosunku do uznania, że budowa jest zgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zaznaczyć tutaj należy, że zgodnie z art. 48 ust. 3 pkt 1 *ustawy - Prawo budowlane*, w postanowieniu o wstrzymaniu robót budowlanych, właściwy organ ustala wymagania dotyczące niezbędnych zabezpieczeń budowy oraz nakłada obowiązek przedstawienia, w wyznaczonym terminie, m.in. zaświadczenia wójta, burmistrza albo prezydenta miasta o zgodności budowy z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo ostatecznej decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, w przypadku braku obowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego. Tym samym organ nadzoru budowlanego w postępowaniu legalizacyjnym nie jest uprawniony do oceny, czy budowa jest zgodna z obowiązującymi przepisami prawa miejscowego. Ocena w tym przedmiocie należy do właściwego organu gminy;

- 3) dodawany w *ustawie – Prawo budowlane* w art. 71b (art. 5 pkt 5 projektu) proponuję oznaczyć jako art. 69a. Tym samym stosowne zmiany powinny zostać wprowadzone do brzmienia art. 83 ust. 1 *Prawa budowlanego* projektowanego w art. 5 pkt 6 projektu. Należy dodatkowo wyjaśnić, że *ustawa - Prawo budowlane* nie znajduje zastosowania do wszelkich zmian w obiektach budowlanych, a jedynie tych robót budowlanych, które podlegają regulacji określonej w art. 1 ww. ustawy. Nie jest tym samym zasadne stosowanie przepisów *ustawy - Prawo budowlane* do tych zmian w

obiekcie budowlanym, które nie są robotami budowlanymi w rozumieniu *ustawy - Prawo budowlane* (np. zmiana koloru elewacji lub okien).

3. **Art. 7 projektu wprowadzający zmiany do ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647, z późn. zm.):**

1) w art. 7 pkt 1 projektu zaproponowano zmiany w art. 2 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* poprzez dodanie pkt 16a-16d wprowadzających nowe definicje, które odrębnie określają:

- reklamę,
- nośnik reklamy,
- tablicę reklamową,
- urządzenie reklamowe:

a) budzi wątpliwość celowość wprowadzenia ww. pojęć do projektu ustawy,

b) wydaje się, iż zgodnie z projektem ustawy „nośnik reklamy” jest to wolno stojący obiekt budowlany jeszcze bez wizualnej formy. Przy czym w zawartych w przedmiotowym projekcie propozycjach zmian np. w art. 2 odnoszącym się do ustawy z dnia 20 maja 1971 r. - *Kodeks wykroczeń*, wskazano jako wykroczenie jedynie umieszczenie tablicy lub urządzenia reklamowego z naruszeniem warunków ich sytuowania, pominięto natomiast „nośnik reklamy”, który zgodnie z projektowaną definicją, jest przedmiotem materialnym przeznaczonym do ekspozycji reklamy wraz z jego elementami konstrukcyjnymi i zamocowaniami. Może on zatem być lokalizowany samodzielnie bez wizualnej formy, jako wolno stojący obiekt budowlany. Zatem umieszczenie nośnika reklamowego podobnie jak tablicy reklamowej, może naruszać np. warunki jego sytuowania. Podobnie w propozycji zmiany art. 22 ust. 2 *ustawy o drogach publicznych* (art. 3 pkt 2 lit. a projektu) pominięto „nośnik reklamy”, a zatem nie będzie możliwe zawarcie umowy najmu lub dzierżawy gruntu dla umieszczenia samego nośnika reklamy.

Zasadna jest analiza przedmiotowego projektu w zakresie użycia ww. pojęć;

2) odnośnie propozycji nowego brzmienia definicji pojęcia „reklama”, wprowadzonej do art. 2 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* przez nowy pkt 16a, proponuję rozważenie zmiany brzmienia przedmiotowej definicji. Stanowi ona, iż przez reklamę „należy rozumieć powiadamianie w jakiegokolwiek wizualnej formie o towarach lub usługach”. Przy projektowaniu ww. definicji proponuję uwzględnić definicję reklamy zawartą w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. *o radiofonii i telewizji* (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, z późn. zm.) oraz

w dyrektywie 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. *dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej* (Dz. U. UE L.2006.376.21).

Zgodnie z art. 4 pkt 17 *ustawy o radiofonii i telewizji*, „*reklamą jest przekaz handlowy pochodzący od podmiotu publicznego lub prywatnego, w związku z jego działalnością gospodarczą lub zawodową, zmierzający do promocji sprzedaży lub odpłatnego korzystania z towarów lub usług; reklamą jest także autopromocja*”. Definicja ta jest podobna do definicji zawartej w Europejskiej Konwencji o Telewizji Ponadgranicznej sporządzonej w Strasburgu dnia 5 maja 1989 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 32, poz. 160, z późn. zm.), w której przepis art. 2 lit. f definiuje reklamę jako „*każdy publiczny przekaz nadawany za opłatą lub inną formą wynagrodzenia albo w celach autopromocji, zmierzający do promowania sprzedaży, zakupu lub wynajmu produktu lub usługi, promocji idei lub sprawy albo osiągnięcia innego efektu pożądanego przez reklamodawcę lub samego nadawcę*”.

Z kolei dyrektywa 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady definiuje w art. 2 lit. a reklamę jako „*przedstawienie w jakiegokolwiek formie w ramach działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub wykonywania wolnych zawodów w celu wspierania zbytu towarów lub usług, w tym nieruchomości, praw i zobowiązań*”.

W związku z powyższym proponuję dookreślenie definicji reklamy, wprowadzonej w art. 2 pkt 16a *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*;

- 3) w art. 7 pkt 2 projektu zaproponowano dodanie w *ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* nowego art. 37a, który w ust. 1 stanowi, iż: „*Rada gminy może ustalić w formie uchwały zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje wyrobów, o których mowa w art. 10 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, z jakich mogą być wykonane.*”. Uchwała ta jest aktem prawa miejscowego:

- a) przepis art. 37a nie zawiera ograniczeń, które wyłączałyby właściwość gminy w powyższym zakresie na terenach o szczególnych walorach krajobrazowych, jak np. „*krajobraz priorytetowy*”. Natomiast proponowane w art. 9 projektu zmiany w *ustawie o ochronie przyrody* wprowadzają nowe kompetencje dla organów samorządu województwa, które obejmują m.in. uchwalanie przez sejmik województwa „*urbanistycznych zasad ochrony krajobrazu*” na terenach

zaklasyfikowanych do „krajobrazu priorytetowego”. Dokument ten jest aktem prawa miejscowego, a jego treść – w proponowanym brzmieniu art. 5c ust. 4 pkt 9 tej ustawy – jest analogiczna jak w powyżej cytowanym, dodanym art. 37a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Wydaje się, że przedmiotowy projekt nie rozstrzyga ewentualnych kolizji pomiędzy dokumentami uchwalonymi przez radę gminy i przez organy samorządu województwa, nie wprowadzając jednocześnie ograniczeń w podejmowaniu przez radę gminy uchwał, o których mowa w dodanym w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym art. 37a, na terenach zaklasyfikowanych do „krajobrazu priorytetowego”. Ewentualne zastosowanie projektowanego art. 37b ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, może okazać się niewystarczające,

- b) w projektowanym art. 37a upoważniono radę gminy do ustalenia standardów jakościowych oraz rodzajów wyrobów, o których mowa w art. 10 ustawy - Prawo budowlane, z jakich mogą być wykonane obiekty małej architektury, tablice i urządzenia reklamowe oraz ogrodzenia. Z proponowanego zapisu art. 37a wynika możliwość ograniczania przez uchwały Rady Gminy możliwości stosowania art. 10 ustawy – Prawo budowlane, wprowadzając nigdzie nie definiowane kryteria standardów jakościowych i rodzajów wyrobów,
  - c) w projektowanym art. 37a nie uwzględniono ograniczeń wysokościowych obiektów budowlanych wynikających z powierzchni ograniczających wysokość zabudowy w otoczeniu lotnisk, o których mowa w § 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2003 r. w sprawie warunków, jakie powinny spełniać obiekty budowlane oraz naturalne w otoczeniu lotniska (Dz. U. z 2003 r. Nr 130, poz. 1192, z późn. zm.);
- 4) nie w pełni zrozumiałe są intencje projektowanego art. 59 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (art. 7 pkt 4 projektu), w którym dodaje się w ust. 1a w brzmieniu: „Przepis art. 59 ust. 1 nie ma zastosowania do budowy obiektu budowlanego o charakterze dominandy krajobrazowej.”.

Przepis ten można rozumieć dwojako, tj.:

- a) obiekt budowlany o charakterze dominandy krajobrazowej nie wymaga uzyskania decyzji o warunkach zabudowy,
- b) nie wydaje się decyzji o warunkach zabudowy dla obiektów budowlanych o charakterze dominandy krajobrazowej (bez rozstrzygnięcia - w projekcie ustawy - o sposobie jego lokalizacji).

W obu przypadkach wątpliwości budzi ich spójność z art. 4 i art. 6 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*.

Jeżeli natomiast intencją tej regulacji jest, aby warunki zabudowy i zagospodarowania terenu dla obiektów budowlanych o charakterze dominanty krajobrazowej były ustalane wyłącznie w planie miejscowym, wydaje się zasadne bardziej jednoznaczne sformułowanie tego przepisu, w celu uniknięcia rozbieżności interpretacyjnych.

4. Art. 9 projektu wprowadzający zmiany do ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r. poz. 627):

- 1) w art. 9 pkt 2 lit. d projektu wprowadzono do art. 5 *ustawy o ochronie przyrody* nowy pkt 23a, definiujący pojęcie „dominanty krajobrazowej”, jako obiektu „o wiodącym oddziaływaniu wizualnym w krajobrazie”. Definicja ta nie precyzuje, czy dominantą będzie zarówno obiekt dominujący w krajobrazie i jednocześnie podnoszący jego walory, czy wyłącznie obiekty negatywnie wpływające na walory krajobrazowe;
- 2) art. 9 pkt 3 projektu wprowadza do *ustawy o ochronie przyrody* nowy rozdział *1a Planowanie ochrony krajobrazu*, w którym projektowany art. 5c ust. 5 mówi, iż „urbanistyczne zasady ochrony krajobrazu są wiążące przy opracowywaniu projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, a także przy wydawaniu decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego(...)”. Zgodnie zaś z art. 5 *ustawy z dnia 25 lipca 2008 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw* (Dz. U. Nr 154, poz. 958) zwanej „*specustawą drogową*” - ilekroć w przepisach odrębnych ustaw jest mowa o decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi krajowej, decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi, rozumie się przez to także decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Projektowany przepis może zatem oznaczać w praktyce znaczne wydłużenie realizacji inwestycji drogowych lub też ich zablokowanie. Ze względu na szczególny charakter „*specustawy drogowej*” dla realizacji inwestycji drogowych należałoby wyłączyć decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej z projektowanego przepisu.

Projektowany przepis może w konsekwencji spowodować również istotne utrudnienia podczas przygotowania inwestycji kolejowych w danym obszarze (np. poprzez uniemożliwienie realizacji niektórych wymogów decyzji o środowiskowych

uwarunkowaniach, takich jak budowa ekranów akustycznych, budowa przejść górnych dla dużych zwierząt).

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest wydawana na wcześniejszym etapie i zgodnie z obecnymi propozycjami zapisów nie są dla niej wiążące ustalenia urbanistycznych zasad ochrony krajobrazu. Również nie ma zapisu, aby ustalenia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach były wiążące dla urbanistycznych zasad ochrony krajobrazu. W celu zachowania spójności pomiędzy decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach a urbanistycznymi zasadami ochrony krajobrazu, proponuję zmianę brzmienia art. 5c ust. 5 na następujące:

„5. Urbanistyczne zasady ochrony krajobrazu są wiążące przy opracowywaniu projektów studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, a także przy wydawaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o pozwoleniu na budowę oraz rozpatrywania zgłoszeń zamiaru wykonywania robót budowlanych.”;

3) w art. 9 pkt 3 projektu dodawany art. 5b ust. 2 oraz 5d ust. 2 do *ustawy o ochronie przyrody* :

a) zgodnie z proponowanymi zapisami, projekt audytu krajobrazowego oraz projekt urbanistycznych zasad ochrony krajobrazu, będą podlegać opiniowaniu m.in. przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska, dyrektorów parków narodowych położonych w granicach województwa, wojewódzkiego konserwatora zabytków, właściwych rad gmin.

Wydaje się celowe rozważenie czy ww. projekty powinny być raczej przedmiotem uzgodnienia, a nie jedynie opinii, co zapewniłoby kompleksowe podejście do zasad ochrony środowiska jako całości i wczesne zidentyfikowanie istotnych potrzeb wynikających z ochrony krajobrazu, przy uwzględnieniu potrzeb ochrony innych komponentów środowiska, niekiedy pozostających w konflikcie z zasadami ochrony krajobrazu (np. budowa ekranów akustycznych w celu ochrony ludzi przed hałasem). Ponieważ urbanistyczne zasady ochrony krajobrazu są wiążące dla decyzji budowlanych, rozwiązania w nich przyjęte nie powinny negatywnie oddziaływać na inne komponenty środowiska, np. bioróżnorodność, zdrowie ludzi itp.,

b) projekt ustawy nie określa wymagań dotyczących kwalifikacji osób mających opracować projekt audytu krajobrazowego oraz wymagań stawianych autorom projektów urbanistycznych zasad ochrony krajobrazu. Ze względu na to, że za

opracowanie tych dokumentów mają odpowiadać jednostki wydatkujące środki publiczne (marszałek/sejmik województwa), wobec których ma zastosowanie *ustawa – Prawo zamówień publicznych*, istnieje obawa, że dominującym kryterium oceny ofert będzie cena wobec braku jakichkolwiek wymagań w projektowanych zmianach przepisów. Może to powodować wybór przypadkowych wykonawców, a w efekcie niską jakość tych dokumentów, i w konsekwencji brak pozytywnych skutków planowanej regulacji.

Proponuję zatem zdefiniowanie wymagań stawianym wykonawcom projektu audytu krajobrazowego i wykonawcom projektów urbanistycznych zasad ochrony krajobrazu oraz uznanie tych dokumentów za prace w zakresie działalności twórczej, co umożliwi wybór wykonawców tych opracowań m. in. na zasadzie konkursu. Rozwiązaniem dalej idącym mogłoby być wprowadzenie obowiązkowych konkursów jako sposób na wyłonienie wykonawców ww. opracowań,

- c) audyt krajobrazowy, a następnie urbanistyczne zasady ochrony krajobrazu, określając m.in. ograniczenia w zakresie lokalizacji zabudowy oraz zasady lokalizacji obiektów budowlanych o charakterze dominant krajobrazowych, mają duży wpływ na możliwość realizacji inwestycji celu publicznego, takich jak przedsięwzięcia kolejowe czy drogowe. Należy również zauważyć, że projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podlega uzgodnieniu z zarządcą drogi, w myśl art. 17 pkt 6 lit. b tiret trzecie *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*. W związku z tym proponuję, aby zarządca drogi i analogicznie zarządca linii kolejowych, byli włączeni w proces uzgadniania audytu krajobrazowego i urbanistycznych zasad ochrony krajobrazu.

W związku z powyższym, w dodawanym art. 5b ust. 2 oraz art. 5d ust. 2 proponuję wprowadzenie dodatkowego punktu w następującym brzmieniu:

„przedstawia do uzgodnienia projekt właściwemu zarządcy drogi, o którym mowa w ustawie o drogach publicznych, oraz właściwemu zarządcy infrastruktury kolejowej, o którym mowa w ustawie o transporcie kolejowym.”;

- 4) w art. 9 pkt 5 lit. a tiret pierwsze projektu (dodawany w art. 17 ust. 1 pkt 1a do *ustawy o ochronie przyrody*) oraz art. 9 pkt 11 lit. a tiret pierwsze projektu (dodawany w art. 24 ust. 1 pkt 2a do *ustawy o ochronie przyrody*), proponuję rozważyć zastąpienie użytych wyrażen „tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych” szerszym pojęciem „nośników reklamowych” zgodnie z proponowaną definicją zawartą w zmienianym art. 2 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (art. 7 pkt 1 projektu);

- 5) w art. 9 pkt 6 projektu (dodawany art. 17a *ustawy o ochronie przyrody*) oraz art. 9 pkt 10 projektu (dodawany art. 23a *ustawy o ochronie przyrody*):

projektowane przepisy wprowadzają zakaz lokalizowania na terenie parków krajobrazowych oraz obszarów chronionego krajobrazu obiektów budowlanych o charakterze dominant krajobrazowych (będących dominantami krajobrazowymi). Zakaz nie obowiązuje w sytuacji, gdy dla obszarów określono urbanistyczne zasady ochrony krajobrazu, w których ustalono zasady lokalizacji obiektów budowlanych o charakterze dominant krajobrazowych. W sytuacji braku określenia terminów na opracowanie urbanistycznych zasad ochrony krajobrazu i braku w chwili obecnej zasad ustalania, co będzie dominantą w krajobrazie, istnieje duże ryzyko, że realizacja np. przedsięwzięć drogowych i kolejowych, przynajmniej do czasu opracowania urbanistycznych zasad ochrony krajobrazu, na obszarach parków krajobrazowych oraz obszarów chronionego krajobrazu w ogóle nie będzie możliwa.

Proponuję rozważenie rozwiązania, aby zakazy powyższe nie obowiązywały w stosunku do inwestycji celu publicznego (na wzór art. 17 ust. 2 pkt 4 oraz art. 24 ust. 2 pkt 3 aktualnie obowiązującej regulacji). Wobec powyższego, proponuję następująco zmodyfikować projektowany art. 17a ust. 2:

„2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania do inwestycji celu publicznego oraz do tych obszarów parku krajobrazowego, dla których sejmik województwa określił (...)”

oraz zmodyfikować projektowany art. 23a ust. 2:

„2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania do inwestycji celu publicznego oraz do tych fragmentów obszaru chronionego krajobrazu, dla których sejmik województwa określił (...)”;

- 6) w art. 9 pkt 13 projektu zmieniający art. 45 ust. 2 pkt 2 *ustawy o ochronie przyrody*:
obowiązujący art. 45 ust. 1 ustawy stanowi, że dla pomnika przyrody, stanowiska dokumentacyjnego, użytku ekologicznego, czy zespołu przyrodniczo-krajobrazowego mogą być wprowadzone różne zakazy, np. wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, przekształcania obiektu lub obszaru, niszczenia, uszkodzenia roślin i grzybów na obszarach użytków ekologicznych, utworzonych w celu ochrony stanowisk, siedlisk lub ostoi roślin i grzybów chronionych, itp. Z kolei obowiązujący art. 45 ust. 2 określa, że zakazy nie dotyczą *„realizacji inwestycji celu publicznego po uzgodnieniu z organem ustanawiającym daną formę ochrony przyrody”*.

Przedmiotowy projekt ustawy wprowadza uzupełnienie art. 45 ust. 2 poprzez nadanie mu brzmienia: „*realizacji inwestycji celu publicznego w przypadku braku rozwiązań alternatywnych, po uzgodnieniu z organem ustanawiającym daną formę ochrony przyrody*”. Proponuję odstąpić od projektowanej zmiany, która może powodować negatywne skutki. Nie jest określone, kto miałby analizować istnienie „*rozwiązań alternatywnych*” i na jakim etapie. Istnieje ryzyko, że od dobrej woli organu będzie zależało, czy uzna, że alternatywy istnieją lub nie. Nie określając, czy alternatywa jest racjonalna ze względów środowiskowych, społecznych, ekonomicznych, technicznych, można stwierdzić, że każde przedsięwzięcie posiada „*jakiś rozwiązanie alternatywne*”.

Obecnie racjonalne alternatywy rozważane są na etapie prowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Wprowadzenie ww. propozycji, oznaczałoby w obecnym porządku prawnym, że od zakazów mogą być zwolnione jedynie przedsięwzięcia, dla których przeprowadzona była ocena o oddziaływaniu na środowisko. Natomiast zakazy dotyczyłyby dużej liczby przedsięwzięć, które nie są przedsięwzięciami mogącymi znacząco oddziaływać na środowisko, dla których nie jest wymagane uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

5. Art. 10 projektu wprowadzający zmiany do ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.):

- 1) w art. 10 pkt 2 lit. a zaproponowano wprowadzenie do art. 66 ust. 1 ww. ustawy nowego pkt 3a, w brzmieniu: „*opis krajobrazu, w którym dane przedsięwzięcie ma być zlokalizowane*”. Wprowadzenie tego zapisu wydaje się przedwczesne. W pierwszej kolejności należy wykonać audyt krajobrazowy oraz ustalić urbanistyczne zasady ochrony krajobrazu tak, aby opis krajobrazu w raportach o oddziaływaniu na środowisko był wykonywany w odniesieniu do urbanistycznych zasad ochrony krajobrazu;
- 2) w art. 10 pkt 2 lit. b zaproponowano wprowadzenie zmian do art. 66 ust. 1 pkt 7 ww. ustawy, m.in. poprzez dodanie litery da: „*da) krajobraz*”. Zmiana wydaje się niecelowa. Obowiązek wskazania oddziaływania przedsięwzięcia na krajobraz określa już art. 66 ust. 1 pkt 7 lit. b - „*powierzchnię ziemi, klimat i krajobraz*”. Proponuję zatem odstąpić od przedmiotowej zmiany.

6. Art. 12 oraz art. 14 projektu ustawy - przepisy przejściowe:

Projektowane przepisy przejściowe nie zawierają uszczegółowień dotyczących oceny oddziaływania na środowisko, które trwają od około 6 do 24 miesięcy. W celu zapewnienia jasności zasad proponuję:

1) zmianę brzmienia art. 12 ust. 2 projektu na następujące:

„2. Przepisy art. 62 ust. 1 pkt 1 oraz art. 66 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie mają zastosowania dla spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie urbanistycznych zasad ochrony krajobrazu określonych w formie uchwały podjętej przez sejmik wojewódzki, o których mowa w art. 5c ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, w brzmieniu nadanym w art. 9 niniejszej ustawy.”;

2) dodanie w art. 14 projektu kolejnego ustępu odnoszącego się do terminów uchwalenia urbanistycznych zasad ochrony krajobrazu, w następującym brzmieniu:

„5. Sejmiki poszczególnych województw uchwalą urbanistyczne zasady ochrony krajobrazu w terminie 5 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Przepisy ust. 2-4 stosuje się odpowiednio.”.

7. Uzasadnienie projektu

W uzasadnieniu projektu, w części *„Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, finansów i prawne”*, nie dokonano analizy i nie zawarto informacji, iż przedmiotowy projekt ustawy przewiduje wprowadzenie do polskiego systemu prawnego zmian przepisów, które w znacznym stopniu powodować będą dodatkowe utrudnienia formalno-prawne, w szczególności na etapie uzyskiwania decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o pozwoleniu na budowę oraz decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla projektów, co w konsekwencji spowoduje m.in. wydłużenie czasu całej procedury oceny oddziaływania na środowisko, a także przyczyni się do znacznych opóźnień w realizacji projektów infrastrukturalnych.

Dodatkowo należy podkreślić, iż w związku z powyższym, próba wdrożenia w takiej postaci do polskiego systemu prawnego postanowień Europejskiej Konwencji Krajobrazowej przyjętej we Florencji w dniu 20 października 2000 r., pośrednio będzie powodować istotny negatywny wpływ na nowo budowany system perspektywy finansowej UE 2014-2020. Zgodnie z wytycznymi Komisji Europejskiej dotyczącej opracowania udogodnień i uproszczeń dla beneficjentów w przyszłej perspektywie

finansowej, resort transportu w swych zaleceniach przekazał do Ministra Rozwoju Regionalnego m.in. propozycję uroszczenia procedury oceny oddziaływania na środowisko, a co za tym idzie skrócenie czasu uzyskiwania decyzji środowiskowej.

Zaproponowane przez poszczególne resorty propozycje, zgodnie z zaleceniami Komisji Europejskiej, mają obligatoryjnie znaleźć się w nowo budowanym systemie perspektywy finansowej UE 2014-2020.

8. Proponuję ponadto rozważenie wprowadzenia w przedmiotowym projekcie regulacji w zakresie ochrony krajobrazu, dotyczących przypadków, gdy następuje rozbieżność interesów pomiędzy różnymi elementami ochrony środowiska. W szczególności dotyczy to konfliktu pomiędzy ochroną krajobrazu, a ochroną akustyczną. Z jednej, bowiem strony ekrany akustyczne stanowią element ochrony akustycznej, a z drugiej będą elementem niekorzystnie wpływającym na krajobraz. Wydaje się zasadne, aby zagadnienie to zostało rozwiązane w przedmiotowym projekcie.
9. Dodatkowo, poza zakresem wynikającym z ochrony krajobrazu, proponuję uzupełnienie art. 10 projektu ustawy o dalsze zmiany w *ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko*:

„3) w art. 72:

a) *ust. 3 otrzymuje brzmienie:*

„3. Decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1. Złożenie wniosku powinno nastąpić w terminie 8 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4b.”,

b) *skreśla się ust. 4 i 4a,*

c) *w ust. 5 otrzymuje brzmienie:*

„5. W okresie, o którym mowa w ust. 3 i 4b, dla danego przedsięwzięcia wydaje się jedną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Jedną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się także w przypadku, gdy dla danego przedsięwzięcia jest wymagane uzyskanie więcej niż jednej z decyzji, o których mowa w ust. 1, lub gdy wnioskodawca uzyskuje odrębnie decyzje dla poszczególnych etapów realizacji przedsięwzięcia.”;

4) *w art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 77 ust. 2 pkt 3, art. 80 ust. 2, art. 96 ust. 3 pkt 5 - skreśla się wyrazy: „o znaczeniu państwowym”.*”.

Uzasadnienie propozycji dodania pkt 3:

Biorąc pod uwagę, że okres, w którym można wykorzystać decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach w procesie inwestycyjnym wynosi obecnie 4 (+2) lata, często nie

ma możliwości zrealizowania pełnego zakresu inwestycji w tak krótkim czasie, w szczególności w przypadku inwestycji liniowych. Stąd propozycja wydłużenia tego okresu do 8 lat. Konsekwencją tej zmiany jest wykreślenie ust. 4 i 4a oraz redakcyjna korekta poprawności odesłań w ust. 5.

Dodatkowym uzasadnieniem za wydłużeniem tego okresu, bez konieczności przeprowadzania procedury przedłużenia okresu przydatności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody, jest okoliczność, że w praktyce istnieją problemy z przedłużaniem okresu wykorzystania tej decyzji i uzyskaniem stanowiska organu, co do oceny, że realizacja planowanego przedsięwzięcia przebiega etapowo oraz nie zmieniły się warunki określone w decyzji środowiskowej.

Ponadto należy wskazać, że dla inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszącej, okres wykorzystania decyzji środowiskowej wynosi 10 lat, bez konieczności przeprowadzania procedury przedłużenia okresu wykorzystania tej decyzji.

Uzasadnienie propozycji dodania pkt 4:

Obowiązek dołączania do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wypisu i wrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie dotyczy wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla linii kolejowej o znaczeniu państwowym. Co oznacza, że dla innych linii, w szczególności linii nowobudowanych konieczne jest dołączenie do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wypisu i wrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W przypadku ocen środowiskowych wszystkie linie kolejowe powinny być traktowane jednakowo (podobnie jak to ma miejsce w przypadku dróg publicznych niezależnie od ich klas technicznych i zarządzających) i dla przedsięwzięć kolejowych (linie kolejowe o znaczeniu państwowym, jak i pozostałe linie) nie powinna być badana zgodność lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ani nie powinny być wymagane wypisy i wrysy z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Potwierdza to również fakt, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. *w sprawie rodzaju przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (Dz. U. z 2012 r. Nr 213, poz. 1397), określając rodzaje tych przedsięwzięć nie różnicuje linii kolejowych na linie kolejowe o znaczeniu państwowym i pozostałe linie. Pod względem ochrony środowiska wszystkie przedsięwzięcia kolejowe z uwagi na swój strategiczny charakter dla państwa, jak również na wymiar prośrodowiskowy, powinny być traktowane jednakowo.

Przepisy przejściowe w związku z powyższą propozycją zmian:

Jednocześnie, istotne jest, aby ustawa wprowadzająca powyżej proponowane zmiany określała przepisy przejściowe, które będą umożliwiły zastosowanie wydłużonego okresu 8 lat dla decyzji środowiskowej również do decyzji środowiskowych wydanych przed dniem wejścia w życie ustawy wprowadzającej ww. zmiany.

W tym zakresie proponuję następujące brzmienie przepisu przejściowego:

„Przepisy pkt 3-4 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, znajdują zastosowanie do spraw wszczętych i niezakończonych wydaniem decyzji ostatecznej do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jak również do decyzji ostatecznych wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.”.

Jednocześnie wskazuję, iż zasadne jest, aby w dalszych pracach nad przedmiotowym projektem uczestniczyła działająca przy ministrze właściwym do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej Komisja Kodyfikacyjna Prawa Budowlanego, utworzona na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lipca 2012 r. w sprawie utworzenia, organizacji i trybu działania Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Budowlanego (Dz. U. z 2012 r. poz. 856) oraz Minister Rozwoju Regionalnego, jako gospodarz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Z poważaniem,

Z upoważnienia
MINISTRA TRANSPORTU,
BUDOWNICTWA I GOSPODARKI MORSKIEJ
Maciej Janowski
Podsekretarz Stanu